

Libris RO

Respect for the environment

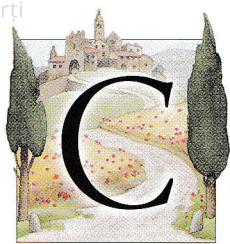

*Avventure
lui*

PINOCHIO

*Carlo Collodi &
Roberto Innocenti*

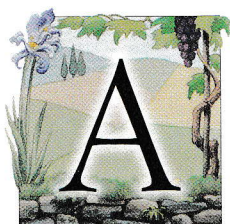

Capitolul 1	Moș Cireașă găsește o bucată de lemn neobișnuită	8
Capitolul 2	Geppetto face o păpușă minunată	11
Capitolul 3	Numele păpușii este Pinocchio	15
Capitolul 4	Pinocchio îl întâlnește pe greierul vorbitor	21
Capitolul 5	Pinocchio face o omletă ciudată	24
Capitolul 6	Picioarele lui Pinocchio sunt arse complet	27
Capitolul 7	Geppetto îi dă păpușii de mâncare	29
Capitolul 8	Geppetto își vinde haina pentru a cumpăra un abecedar	33
Capitolul 9	Pinocchio își vinde abecedarul pentru a vedea un spectacol	36
Capitolul 10	Păpușile din spectacol îl întâmpină pe Pinocchio	41
Capitolul 11	Păpușarul strănută și îl cruță pe Pinocchio	44
Capitolul 12	Mâncătorul-de-Flăcări este generos	48
Capitolul 13	Pinocchio și tovarășii lui se opresc la hanul La racul roșu	54
Capitolul 14	Păpușa cade în mâinile tâlharilor	59
Capitolul 15	Pinocchio este spânzurat	63
Capitolul 16	Fata cea frumoasă cu părul albastrui	68

Capitolul 17	Pinocchio mănâncă puțin zahăr și spune o minciună	72
Capitolul 18	Câmpul Minunilor	78
Capitolul 19	Pinocchio este jefuit	82
Capitolul 20	Pinocchio pornește spre casa zânei	87
Capitolul 21	Țăranul și câinele lui de pază	90
Capitolul 22	Pinocchio îi prinde pe hoți	93
Capitolul 23	Pinocchio este lăsat de unul singur	98
Capitolul 24	Insula albinelor	107
Capitolul 25	Pinocchio promite să fie bun și silitor	115
Capitolul 26	Pinocchio merge să vadă rechinul	118
Capitolul 27	Pinocchio se încaieră într-o bătaie generală	121
Capitolul 28	Pinocchio este în pericol să fie prăjit	128
Capitolul 29	Pinocchio se întoarce la zână	133
Capitolul 30	De ce nu s-a ținut nicio petrecere	140
Capitolul 31	Păpușa pornește către Țara Jocurilor	146
Capitolul 32	Pinocchio se transformă într-un măgar adevărat	154
Capitolul 33	Pinocchio devine un măgăruș de circ	160
Capitolul 34	Pinocchio este înghițit de rechinul îngrozitor	168
Capitolul 35	Tatăl și fiul, din nou împreună	175
Capitolul 36	În cele din urmă, Pinocchio devine un băiat adevărat	181

{ Capitolul 1 }

Moș Cireașă găsește o bucată de lemn neobișnuită

fost odată ca niciodată ...

– Un împărat! vor striga micuții mei cititori.

Nu, copii, vă înșelați! A fost odată ca niciodată o bucată de lemn.

Acest lemn nu era de preț; era un buștean obișnuit, ca cei care sunt arși iarna în sobă sau în cămin pentru a încălzi odaia.

Nu vă pot spune cum, dar, într-o bună zi, această bucată de lemn ajunsese în atelierul unui tâmplar bătrân pe nume Antonio. Însă toți îi spuneau Moș Cireașă, pentru că vârful nasului îi era roșu și lucios ca o cireașă coaptă.

De îndată ce Moș Cireașă văzu bucata de lemn, fața i se lumină de bucurie. Frecându-și mâinile de mulțumire, murmură în barbă:

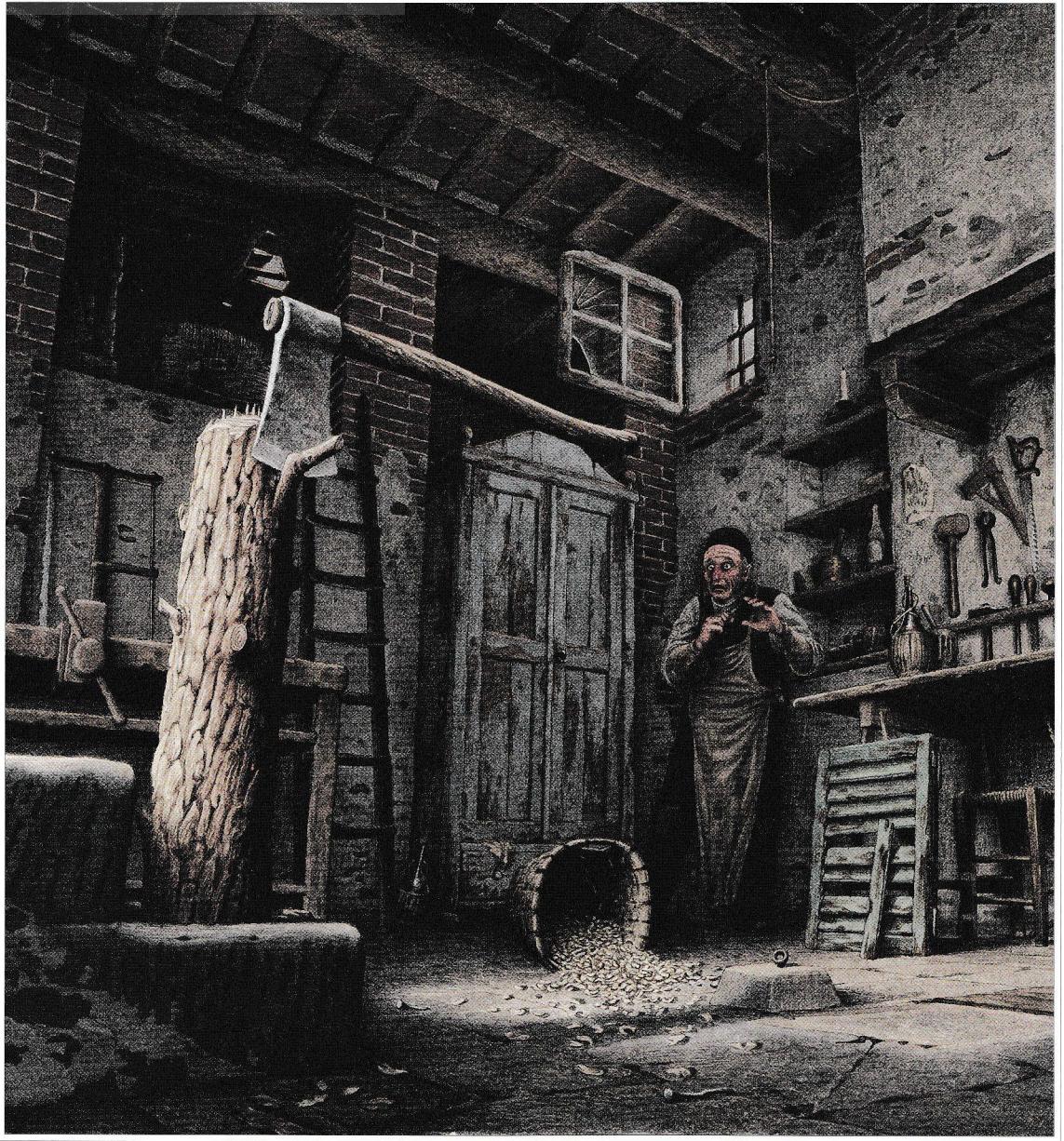
- Bușteanul ăsta a picat la țanc! Este numai bun pentru piciorul unei mese.

Spunând acestea, luă un topor ascuțit ca să îndepărteze scoarța. Dar, când să lovească, auzi o voce subțire zicând:

- Nu da așa de tare!

Închipuți-vă uimirea bătrânului Moș Cireașă!

Se uită înspăimântat prin cameră să vadă de unde s-ar fi putut auzi vocea subțire, dar nu văzu pe nimeni! Se uită sub masa de lucru – nimeni; se uită într-un dulap care

era, de obicei, închis – nimeni; se uită într-un coș cu așchii și rumeguș – nimeni; deschise până și ușa atelierului și aruncă o privire în stradă – nu era nimeni.

Cine putea să fie, atunci?

- Aha, am înțeles! spuse râzând și scărpinându-și peruca. Vocea era doar în mintea mea. Hai, la treabă!

Ridicând încă o dată toporul, dădu o lovitură năprasnică bușteanului.

– Au! Au! M-ai lovit! se plânse aceeași voce subțire.

De data asta, Moș Cireașă rămase împietrit. Ochii și gura i se căscară de spaimă, iar limba îi atârna acum până la bărbie. De îndată ce-și reveni, Moș Cireașă se întrebă, bâlâindu-se și tremurând încă de frică:

– Dar de unde să vină vocea asta subțire care spune „Au! Au!“? Totuși, nu e nimeni aici. Se poate ca bucata asta de lemn să fi învățat să plângă și să se tânguiască întocmai ca un copil? Nu se poate. Bucata asta de lemn este un buștean pentru foc, la fel ca toți ceilalți, și va ajunge pe foc pentru a fierbe o oală de fasole. Atunci? Oare se ascunde cineva înăuntru? Ei bine, dacă este cineva înăuntru, cu atât mai rău pentru el. I-arăt eu lui!

Spunând asta, Moș Cireașă apucă bucata de lemn și începu să o lovească fără milă de pereții odăii.

Apoi se opri să vadă dacă vocea subțire îi mai spune ceva. Ascultă două minute – nimic; ascultă cinci minute – nimic; zece minute – tot nimic.

– Aha, am înțeles, își zise el din nou, chinuindu-se să râdă și ciufulindu-și peruca. Vocea subțire care spune „Au! Au!“ e doar în mintea mea! Înapoi la treabă.

După tot ce se întâmplase, însă, Moș Cireașă era destul de speriat și, astfel, ca să prindă curaj, începu să cânte.

După ce lăsă toporul deoparte, luă rindeaua ca să netezească și să șlefuiască lemnul. Dar, în timp ce lucra, auzi aceeași voce subțire chicotind:

– Oprește-te! Mă gădili!

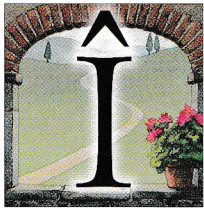
De data aceasta, bietul Moș Cireașă se prăbuși de parcă ar fi fost fulgerat. Când, într-un sfârșit, deschise ochii, se trezi întins pe podea.

Chipul i se schimbase. De spaimă, până și vârful nasului, în loc să fie stacojiu, cum era de obicei, devenise galben ca ceara.

{ Capitolul 2 }

Geppetto face o păpușă minunată

n acea clipă, cineva bătu la ușă.

– Intră, spuse tâmplarul, fără a avea putere să se ridice.

Fără întârziere, un bătrânel vioi intră în atelier. Numele lui era Geppetto, dar copiii din împrejurimi, când voiau să-l necăjească, îl strigau Mămăligă, pentru că peruca lui era galbenă ca o mămăligă. Dar vai și amar de cei care-l strigau așa, căci se înfuria foarte tare de fiecare dată când își auzea porecla.

– Bună ziua, meștere Antonio, spuse Geppetto. Ce faci acolo, întins pe podea?

– Învăț furnicile să citească.

– Spor la treabă!

– Ce te-a adus pe-aici, vecine Geppetto?

– Picioarele m-au adus. Meștere Antonio, am venit să-ți cer o favoare.

– Iată-mă, la dispoziția dumitale, răspunse tâmplarul ridicându-se.

– Azi-dimineață mi-a venit o idee.

– Și anume?

– M-am gândit să fac o păpușă – o păpușă nemaipomenită, care să știe să danseze, să facă giumbușlucuri și salturi ca un acrobat. Aș călători cu ea prin lume ca să câștig o bucată de pâine și un pahar de vin. Ce părere ai?

– Bravo, Mămăligă! strigă vocea subțire.

Nu era cu puțință, din nou, să spui de unde venea ea.

Auzindu-se strigat „Mămăligă“, Geppetto se făcu roșu ca focul și, întorcându-se spre tâmplar, spuse furios:

- De ce m-ai insultat?
- Cine te-a insultat?
- Mi-ai zis Mămăligă!
- Ba n-am zis nimic.

– Vrei să spui că eu singur mi-am zis Mămăligă? Tu ai fost!

– Ba nu!

– Ba da!

– Ba nu!

– Ba da!

Pe măsură ce se înfuriau tot mai tare, cuvintele celor doi vecini deveneau ocări, și, astfel, nu trecu mult și se năpustiră unul asupra celuilalt, mușcându-se și zgâriindu-se.

Când isprăviră, meșterul Antonio ținea în mână peruca galbenă a lui Geppetto, iar Geppetto descoperi că ținea între dinți peruca sură a tâmplarului.

– Dă-mi înapoi peruca! strigă meșterul Antonio.

– Iar tu dă-mi-o pe a mea și hai să ne împăcăm.

Cei doi bătrâni, primindu-și fiecare peruca, își strânseseră mâinile și jurară să rămână prieteni toată viața.

– Ei bine, Geppetto, spuse tâmplarul, vrând să-i arate că s-au împăcat, cu ce te pot ajuta?

– Vreau o bucată de lemn ca să fac păpușa. Ai vreun buștean?

Nerăbdător să-l ajute, meșterul Antonio se duse degrabă la masa de lucru și apucă bucata de lemn care îl înspăimântase așa de tare. Însă, chiar în clipa în care voia să i-o înmâneze prietenului său, bucata de lemn se zgâlțâi, se smulse aprig din mâinile meșterului și se izbi cât putu de tare de fluierul piciorului bietului Geppetto.

– Au! Așa știi tu să faci cadouri, meștere Antonio? Aproape că m-ai schilodit!

– Îți jur că n-am făcut-o eu!

– Vrei să spui că m-am lovit singur?

– Numai lemnul e de vină!

– Știu că lemnul e de vină, dar tu m-ai lovit cu el!

– Nu te-am lovit!

– Mincinosule!

– Geppetto, nu mă ocări, căci altfel îți spun Mămăligă!

– Măgarule!

- Mămăligă!
- Maimuțoiule!
- Mămăligă!
- Babuinule!
- Mămăligă!

Auzindu-se strigat, pentru a treia oară, Mămăligă, Geppetto, înfuriat la culme, se năpusti asupra tâmplarului, și se mai bătură o dată.

Când isprăviră, meșterul Antonio mai avea două zgârieturi pe nas, iar Geppetto, doi nasturi rupți la haină. Încheindu-și socotelile, cei doi își strânsesă mâinile și jurară din nou să rămână prieteni toată viața.

Geppetto îi mulțumi meșterului și, luând bucata de lemn, porni, șchiopătând, înapoi spre casă.

{ Capitolul 3 }

Numele păpușii este Pinocchio

Geppetto trăia într-o odaie mică, la parter, chiar sub scară. Mobila din cameră era modestă – un scaun șubred, un pat mic și o măsuță joasă ca vai de ea. În capătul camerei părea că arde un foc în cămin, dar focul era, de fapt, pictat pe perete. Deasupra era zugrăvită o oală care fierbea încet și din care ieșeau aburi care păreau foarte reali.

Odată întors acasă, Geppetto își scoase uneltele și începu să cioplească păpușa.

„Ce nume să-i pun?” se întrebă el. „Cred că o să-i spun Pinocchio. E un nume care o să-i aducă noroc. Am cunoscut odată o familie cu numele Pinocchio. Pinocchio era tatăl, mama era Pinocchia, iar copiii se numeau Pinocchi, și toți s-au descurcat destul de bine. Cel mai bogat dintre ei a ajuns cerșetor.”

Mulțumit că găsisese un nume pentru păpușa lui, Geppetto se apucă de lucru cu mare râvnă. Mai întâi ciopli părul, fruntea și ochii.

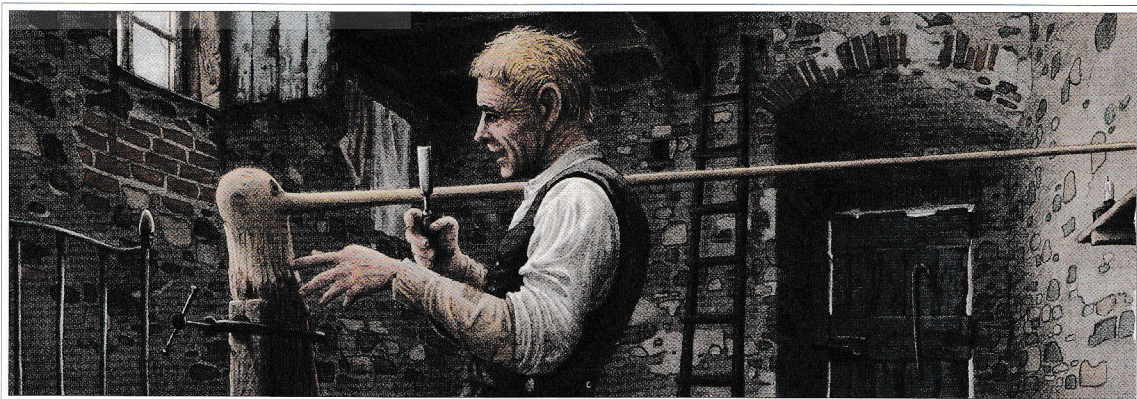
Închipuiți-vă surpriza lui Geppetto când văzu că ochii păpușii, pe care tocmai îi sculptase, se mișcă și se uită fix la el!

Înfuriat, Geppetto spuse cu năduf:

– Ochi de lemn, de ce vă uitați la mine?

Nu primi niciun răspuns.

Apoi, Geppetto începu să-i cioplească nasul, dar nu termină bine, că acesta și începu să crească. Și cresc, cresc, cresc, până când deveni un nas uriaș, care părea că nu se mai termină.

Bietul Geppetto încercă să-l scurteze, dar, cu cât încerca să taie din el, cu atât nasul cel obraznic se lungea și mai mult!

Gura nici nu era sculptată în întregime, că și începu să râdă și să se amuze pe seama lui.

– Nu mai râde! îl muștră Geppetto, dar părea că vorbește cu pereții. Încetează, îți spun!

Atunci gura se opri din râs, dar scoase limba cât putu de mult.

Geppetto, prefăcându-se că nu vede, își continuă lucrul. După ce termină de cioplit gura, făcu bărbia, gâtul, umerii, burta, brațele și mâinile.

Nu-i terminase bine mâinile, că Geppetto își și simți peruca smulsă de pe cap. Se întoarce și ce văzu? Peruca lui blondă se găsea în mâinile păpușii.

– Pinocchio! Dă-mi peruca înapoi!

Dar, în loc să-i dea înapoi peruca, Pinocchio și-o puse pe cap, aproape sufocându-se cu ea.

Purtarea aceasta obraznică l-a întristat foarte tare pe Geppetto, cum nimic până atunci nu o mai făcuse.

– Ștregarule, spuse el. Nici nu te-am isprăvit, și deja ești lipsit de respect față de tatăl tău! Nu e bine, băiatul meu!

Și își șterse o lacrimă.

Mai rămăseseră gambele și gleznelor.

Când termină și labele picioarelor, Geppetto primi o lovitură drept în nas.

„E numai vina mea!“ își spuse el. „Trebuia să mă gândesc la asta înainte! Acum e prea târziu!“ Apoi luă păpușa de mână și o puse pe podea ca s-o învețe să meargă.

La început, picioarele lui Pinocchio erau înțepenite și nu se puteau mișca, dar, ținându-l de mână, Geppetto îl învăță cum să pună un picior în fața celuiilalt.

Odată ce picioarele i se dezmoțiră, Pinocchio începu să meargă singur și să alerge prin cameră. Apoi, observând că ușa de la intrare era deschisă, o zbughi pe ușă și o luă la goană pe stradă.

Bietul Geppetto se duse după el, dar nu putu să-l prindă, căci, acum, ștregarul de Pinocchio alerga ca un iepure prin fața lui, iar tropăitul picioarelor de lemn pe pavajul străzii făcea zgomotul a douăzeci de perechi de saboți deodată.

– Opriți-l! Opriți-l! striga Geppetto. Dar oamenii, văzând o păpușă de lemn alergând ca vântul și ca gândul pe stradă, rămaseră înmărmuriți; apoi izbucniră în râs, și râdeau, râdeau întruna.

ris .RO

Respectivitate si cărți

